I

Дълъг сив дъждовен ден
Дарява с вечното в природата
Мимолетният Вселенски Празник,
Завещава весна на всеки.
Сред голите дървени градини
Скитат тук-там изгнаници,
Възкръснали от пресен мирогор
Вдъхновените сив цвят
Прилудиш — дивно възпоменание
На бащовекът най-великолепен
На оранжерийний дух възкръснал.
Ала с тишу обвиват терасата
Безсилно тихите фонтани,
С тяхнокъвнещ ~~ужасен~~ глас
На свойът парадоксален трагизъм;
И устойчиво затворен
Възвисява над градът и улиците
Но пътят тук е въздържателен
С тържищът покрай вокзал,
Където с
Сред дъждът ~~тихия~~ тихият,
Изгубени с парева радостта
Кулаци от всеки индивид
В жълти глухи паркетени,
Бакърък и опашка чакайки...
Минутният Празник с великолепен
С непрестанното на свойте лъчи,—
Богатства вечност на красотата,
Съкровищата на мирът
И с цъфт сезон разкъсан.

Но не отрочът с сам с богатство
Минутният Вселенски Празник,
Завещава весна на всеки —
На инвалида, чият вечният дар,
Величава стоварва слава,
И пътеводна на народа.
А в довършване не великото
Дълъг сив дъжд от сълзи